

[Socialministeren.]

der ikke allerede var sluttet Forlig — hvad der absolut ikke er —, saa kunde det dog maaske komme. Ja, men det vil vi da alle sammen inderligt haabe. Det er da derfor, jeg har fremsat Socialreformen, for at der skulde blive et Forlig, en Overenskomst om den med et eller helst med de to Oppositionspartier. Jeg har endda ikke det allerfjerneste imod, at jeg faar det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen med, og det lykkes sikkert ogsaa, hvis vi bliver enige om Forsikringsforbundet, for det er i Virkeligheden det eneste, det ærede Medlem har protesteret imod. Lovforslaget er fremsat for at skabe Muligheder for Overenskomst mellem samtlige Rigsdagens Partier, men jeg vil indrømme, at efter den Maade, hvorpaa Venstre stadig har diskuteret dette Forslag, der er udarbejdet af mig som sagkyndig og saa vidt muligt neutralt, nærer jeg, og har jeg hele Tiden næret, langt større Forhaabninger til det konservative Folkepartis Forstaaelse, end jeg har næret til Venstres, det vil jeg indrømme, og derfor haaber jeg, at hvis det ikke er muligt at faa Venstre trukket med paa disse nye Veje, vil det være muligt at naa til en Overenskomst med det konservative Folkeparti til Gavn for hele Landet i enhver Henseende, for det vil denne Socialreform blive.

Alligevel vil jeg ikke mene, at det ærede Medlem Hr. Krag bør gaa ud fra, at jeg rent personligt skulde have en saadan Interesse i at se Socialreformen gennemført, at jeg af den Grund skulde give Afkald paa at følge de Principper, de Retningslinier, som jeg efter en 30-aarig Erfaring paa dette Omraade ved er de rigtige, saa stor er min Forfængelighed, hvor stor den end udskrives til at være, absolut ikke. Det, det kommer an paa, er at faa en forsvarlig Ordning, og det er fuldkommen i anden, tredje eller fjerde Plan, om det lykkes mig eller det ærede Medlem Hr. Krag at gennemføre den, thi gennemført bliver den efterhaanden, det forsikrer jeg det ærede Medlem, dertil er de Principper for stærke til, at han i Længden vil kunne modstaa dem.

C. J. F. Sven: Saa vidt jeg opfattede det ærede Medlem Hr. Krag's første Tale her i Dag, var det ærede Medlems Standpunkt overfor denne Resolution eller Meddelelse eller Skrivelse, der nu er kommet fra Socialministeriet, det, at hvis han havde været Minister, saa var Skrivelsen ikke kommet til at foreligge i den Ordlyd, hvori den nu foreligger. Hvis jeg

har Ret i, at jeg har opfattet det ærede Medlem rigtigt, saa gælder det efter mit Skøn til Vandsbæk, naar det ærede Medlem gør gældende, at han saa udmærket godt, inden han gik paa Talerstolen her i Dag, kendte Enkebørnsloven. (*Krag:* Jeg har jo citeret den). Citatet hjælper jo heller ikke det fjerneste, og saa maa jeg sige, at saa er det saa meget desto værre, saa er det ærede Medlem saa forstokket og saa dristig, at han gaar op med de klare Lovord og citerer dem og gaar ud fra, at trods det, at det staar tydeligt i Loven, kan man hokus pokus filias felix pludselig faa det hele lavet om. Det gør det kun værre. Jeg holder det ærede Medlem fast paa dette, at han har sagt, at hvis han havde været Minister i dette Øjeblik, vilde han have afgivet en Resolution i Modstrid med den, der er afgivet, og denne Resolution, som det ærede Medlem altsaa vilde have glædet os med, vilde efter mit Skøn have været i direkte Strid med Loven og den Praksis, der overalt har udviklet sig, saa længe Enkebørnsloven har eksisteret. Jeg kalder det beskæmmende for en forhenværende Indenrigsminister ikke at vide dette. Det er noget, der har været paa Tale Masser af Steder, Gang paa Gang har det været drøftet, at det var en ejendommelig Lov, ifølge hvilken en Enke, uanset om hun fik meget betydelige Indtægter ved sit eget Arbejde, kunde oppebære Understøttelse. Naar derfor det ærede Medlem taler om Fægtemetoder, ja, saa indrømmer jeg, at Mesteren — det er det ærede Medlem.

Tredie Næstformand (Povlsen): Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Der er ikke for mig Anledning til i synderlig Grad at komme ind paa den ærede sidste Talers Juristerier i Forbindelse med Fortolkningen af Enkebørnsloven. Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Paastand om, at jeg ikke skulde kende den Bestemmelse i Loven, som Talen her er om, har han jo maattet tage tilbage. Jeg har citeret Bestemmelsen. Og hvad Fortolkningen angaar, mener jeg, at netop det Citat af Forhandlingerne i Landstinget, som den højtærede Minister har oplæst, og som jeg ogsaa er vel kendt med, viser, at man har villet forvare sig imod, at en Enke, som fik Indkomst gennem Arv eller Gave eller Geyinst eller paa anden Maade, som bragte hende udenfor det Indkomstniveau, der gjorde en Understøttelse